

JULIETTA, dcera Musolinova

Poutavý román z našich dnů.

Napsal J. Sokolovský

Není daleko od sestry k sestřenici a od sestřenice k milence, podotkla bojácně.

Neobávej se toho Julietto! Můžeš se směle se mnou posestřít. Nebude poprvé ani na poslední, co podobné sloučení na světě se vyskytlo.

Podnikáme nebezpečnou hru — Nikoliv. Obavami svými vzbuzuješ více naděje ve mne, než cho vám sám. Nezavdám ti příčinu níktek, abys mi poskytovala více, než sestra bratrovi poskytnouti smí a může.

Dívka pohlížela na něho dráhnou chvíli zkoumavě.

Budíž! pravila pak, dokud budeš mým pobratrancem, chci ti být té sestrou. Vybočíš-li z těchto mezí jednou —

Zapudíš mne od sebe, doložil za ní.

Sám vyslovil podmínky smlouvy sesterské.

Dnes ti dovolím poslední polibek na rty, jímž se rozloučís z mlilkou. Polibkem na rty, načež jí políbil na čelo. Julietta zaplanula jako vlčí mák a chvěla se moeně.

Doprovod' mne pravila Alfred, zatím co ona stahovala závoj, do hotelu „Eleonora“ kde jest ubytován signor Tribonni. Dám si vyplatit sto tisíc lir které ti odevzdám. Budíž ti peníz ten požehnáním jako závodní listina nebo fond válečný.

Nelze podeřňovati obnos tak nos ta značný, neboť jeho pomocí cí zamezí se mnohé krveprolití, jak doufám, odpověděla kráčeje podle něho.

Opustili obrazárnu a vyšli z budovy musejní ruku v ruce bláznivě jako děti. V dechu přisáhala si Julietta, že již nikdy neposkytne Alfredovi svých rtů k polibku který jí dosud pálil až do duše a malíř věrně si umíňoval, že neprekročí hranice lásky bratrské.

Podnikali vskutku hru velmi nebezpečnou. Kolik takových přísah a slibů bylo zničeno? Kdy lze mladým, ohnivým lidem obrnit se takovým krutým leduvým, aby vašeň jejich se nevbouřila?

Zůstavit Juliettu v malém obchodě cukrářském, kde nebylo hosté chválat Alfred do hotelu.

Signor Tribonni uvítal jej sladkým pohledem a tabatérkou odhodiv časopisy.

Oh! — věděl jsem! — nikdy se neklanu! vítal malíře, láska divoké sluší k vašemu věku, ale státi sice se nezahazují mladý příteli! Mezi námi řečeno, vaše Julietta nemá cenu sto tisíc —

Myslíte? přerušil ho malíř drsně, vypjav se takže obchodník sděšeně askočil.

Eh, ei! mluvil se, nerozumíte mi. Obraz má cenu, kterou jsem nabízel, ale dívka ta samá, ta živá vímé.

Ta živá má cenu někdeklia miliard rozumíte? přerušil ho malíř hučivě, ale nepřišel jsem hádati se o to. Koupíte obraz či nekoupíte? Slovo dostačí. Bud' prodám nebo odejdu.

Oh! dosud jste v sedmém nebi bez nebes? Inu! V mé moci není abych vám rady udílel. Řekl jsem sto tisíc, tedy sto tisíc. Podpíšete mne kupní smlouvičku, hehehe — již připravenou, kterou přejdou na mně všechna práva na obraz, zde jí mám prosím! Přečtete si jí a podepíšete.

Alfred přijal listinu přečetl a podepsal jí, načez se zadíval tázavě na Tribonniho.

Nemám času nazbyt doložil. Spravedlivé nebe! Jaký to ten chvat! Jistě jste někde na cestě

do hotelu zahlédl svoji Juliettu, tu živou co má cenu několik miliard. —

Ano, čeká na mne před hotelem ve fiakru, odsekl malíř.

Oh! smál se signor Tribonni hmataje po tobolece, zajistě aspoň přepočítáte.

Přepočítám. Vyplácejte, ale pospěšte si!

Tribonni vzdychnul a odhrnul ubrus se stolu, sázel bankovky, které vybíral z veliké kožené tobolky Alfred prstem přebíhal řady tisícovek po desíti a shraboval je. Bylo jich deset hromádek. Malíř chtěl utrhnouti zadní list novin, aby peníze zabalil, v čemž mu Tribonni zabránil.

Dám vám tobolku, pravil a rozevřev příhrádky, vysypával obsah jejich na stůl.

Malíř přijal, uložil peníze a rozloučil se chvatně. Tribonni po jeho odchodu přistoupil k oknu a vyhlízel na ulici.

Spláselec! prohodil, před hodinou nechtěl ani slyšeti — a teď utíká — hrome! Jistě se mu někde blýskla spodnička, ve které vězele nožky jeho modelu. Krk vsadim, že by se byl smlouval. Jsem oslem, starým oslem.

A ne-li Julietta tedy nějaká jiná. Proč by jinak byl jako d'álem posedlý? div že se automobilu vyhnul. Rád bych zvěděl vskutku proč se zbavil obrazu hehe! — vydělán — hodně vydělán.

Eh! Z jakého jiného důvodu byl by se tak náhle rozhodnul? Spodnička ženská v tom vězí. Děkuji ti bože že mám za sebou bláznivá leta, ale — kdož ví? Kdyby table Julietta —

A spířadal, bdě, lůžné sny, které mu níktek neslušely.

Mnoho-li uhořel a neuhodl, víme již. Ale jak byl by asi vyvalil oči, kdyby byl o něho později spatřil Alfreda v průvodu štíhlé krasavice v ulicích Reggia. Snad by byl pochopil úplně, že table Julietta —

Bylo by se mu objasnilo mnoho, velmi mnoho, co nemohl pochopiti.

Zatím Julietta došla s Alfredem Hofmanem do hostince Bandiho a seznámila malíře s Petruciem a Kvidonem, zamlečví mi jejich pravá jména, „Hoříci mnich“ a „Pastýř“ vítali „Malíře“ a hovořili s ním ve své vykázané světničce. O penězích nezmínili se ani Julietta ani Alfred.

Přítštího dne vrátil se Pietro se čtyřmi fousatými muži odhodlaně ho vzezení. Ubezpečoval že jsou jeho mládenci lidmi zkušenými a otužilými, kteří se ani d'ábla nebojí.

Zapřisáhli se Juliettě na kříž i prsten, nadšení jsouc její m zevem i její dosavadní družinou. Osm mužů odhodlaných znamenalo již mnoho a pak zde byl ještě trpaslík Timbal.

Nuže do Neapole! Děkuji ti bože za podporu mé záležitosti! zvolala Julietta, přijavši přísahu poslunosti, jsem obklopena dobrými přáteli, na něž se mohu ve všem všdujeh spolehnouti. Doufám že za jejich pomocí podaří se mi pouta Musolinova rozdrtit.

Pak byl povolán Bandi na poradu. Ještě téhož dne odpoledne vypravili s emužové jednotlivě na pochod, opatření penězi, aby bud' pěšky neb koňmo, železnici nebo parníkem dospěli do Neapole.

Julietta použila parníku druhého dne v průvodu Alfreda.

Kapitola 32.

Vězeň v tvrzí.

Castelo Marino v Neapoli bývalo druhdy pouhou pozorovací stanicí vojenskou odkud bylo lze pomocí dobrých nástrojů přehlednouti valnou část moře. Později, pozbyla tvrz svého významu a sklesla na pouhé skladiště.

Kradlo se v něm však i bylo upraveno na vojenskou věznici pro

Vejdí dále synu!

—Harding in Brooklyn Eagle.

přestupníky kázeňského řádu. Po byl ve věznici nebyl však zpříjemněn v této staré zanedbané budově a vyprávěl se tudíž záhy o Castello Marino prapodivné věci. Na skalím ostrovu vystavená tvrz byla celkem malá. Největší část prostoru zabírala budova, skládající se ze třech dílů, z jizby pro strážné mužstvo, z menší světničky velkého důstojníka a tmavé i za bílého dne osvětlované chodbičky, přímo do skály v tesané, kde dříve bylo několik dřevěných příhrádek pro jednotlivé vězně. Právě to posad slepičích.

Jedine okénko vysoko umístěné propouštělo do prostoru toho světla a vzduch, ale oběho bylo velmi málo. Bylo třeba vystoupiti na stolici, chtěli vězeň užití kousek moře a oblohy.

Po novinářském rámusování a několika interpelacích sněmovní, ho uznala vojenská zpráva, že vězeň toto nevyhovelo a zrušila je. Chodbičce zůstala opuštěná po dráhný čas, až konečně byl v ní umístěn Giuseppe Musolino.

Utělí odtud nebylo možno. Okénkem nemohl se dospělý člověk provléci; sídla vystupující z moře jako zahrrožený zub, byla od pevniny na deset metrů i bylo třeba sponstřiti most, aby se dosáhlo spojení.

Zdivo složeno bylo z mocných kvádrů, které mohly vzlorovati i sile kyklopské a pod okénkem houfily se moře. Skok do této hlubiny sám o sobě znamenal smrt.

Ostatně znamenili útěk Musolinovi i jinak. Dali vězně na řetězy, jenž se nedal přerazit, jehož spona svírala vězňovu levou nohu, kdežto konec zakován byl ku zlí. V celku byl vězeň na tom huře než tygr v kleci, neboť mohl popocházeti jen tak daleko, co řetěz dovolil a k dovršení všeho dán mu hlídáči velmi ostrážiti, který by byl raději vlastní život obětoval, než by byl nějak věznovi útěk umožnil. Vyžádal si službu tuto, až se to nesrovnávalo s jeho stavem, neboť byl důstojníkem.

Tentýž kapitán Alessandro Stradelli, jenž zamezil osvobození Musolinova z věze Regijské, týž Stradelli který tak zhavě — nikoliv bez důvodu — loupežníka kalabréjského nenáviděl.

Sotvaže dopravil vězně do Neapole, přihlásil se u velitele posádky o tuto službu. Generálovi nežáleželo na jeho důvodech, ale divil se, že se může důstojník tak velice zapomínati nad svou stavovskou etf. Že však byl flegmatikem, mlčel a pomyslil si jen:

Bez důvodu by toho nečinil, spo lehlivějšího chlapa nemám, zodpovědnost jest zde ohromná a konečně kdo chce kam, pomozme mu tam.

V kruzích důstojnických rozhlásilo se záhy že Stradelli dopustil se kousku nečestného naprosto neodpustitelného a hádalo se, že Stradelli po ukončení svého úřadu pověsí stejnokroj na hřebík. Kdyby tak nečinil hodlal ho k toniu někteří donutiti čestným způsobem.

Od té chvíle smutný osud Musolinův byl možno ještě smutnější. Příkovaní na řetězy bylo vynálezem Stradelliho vedle tvrdého nocehu a bídné stravy, která neměla sehopnosti, aby nřivila psa, neřku-li člověka.

Musolino snášel vše mlčky i vř směch, jímž ho Stradelli každého dne častoval. Rozhořčil se teprve spravedlivým hněvem, když Stradelliho zlovře stupňovala se v běsnost, která vězně zranila velmi citlivě. Musolino ozbrožil se vůči osudu tvrděmu klidem muže na všechno odhodlaného, jenž ví že osudu svého zasloužil a že by nebylo účelno, aby hlavou zed' prorážel, zuby skrpal a pouta svá přeřaziti se snažil.

Hladověl a spal na tvrdém lůžku neodpovídal Stradellimu a těšil se z toho že mu aspoň výhled oknem byl dopřán. Díval se na moře po němž tu a tam plula menší neb větší loď, někdy též jen bárka neb rybářský člun.

Nebyl tudíž od světa nyníějšího odřlepen a to mu zatím stařilo, ale Stradelli postřehnuv to, dal okénko zabezditi a tak připravil vězně o to poslední — o světlo.

Zpozorovav přípravy vojáků k tomuto dílu, o němž zákonodárce říchieho nemluvil, rozzuřil se vězeň a po ochoodu vojáků spílal kapitánovi velmi urážlivě, hrozil mu stězností, ale kapitán měl tvrdou kůži a smál se jen.

Musolino záchvatem vzteku zmofen, ochuravěl, takže z letního obdobi mnoho nežil. Znenáfla dostavovala se jeseň.

Stradelli seděl kterýchs podvěčce v světnici s poručíkem Collini, jenž byl dočasným velitelem posádky tvrzí. Popíjeli punčovinu jakousi.

Moře hučelo, prudký vítr proháněl se nad ním a bitoval jeho vláhy.

Při takovém počasí, rozhořčil se kapitán, sedí se dobře na této skale, neboť ve městě také není nikomu pobyt velmi příjemný.

procesu Musolinova.

Mhm! Máme na světě velmi rázně choutky.

Ano, někdo rád poslouchá slavíka a někdo rád poslouchá houkání sovy. Já na příklad jsem spkojen hraje-li mne Musolino každého dne divadlo. Neviděl jste do sud' poručíku? Oh! Pobavíte se! I' spřádám vám pěknou jednu jednoaktovku veselohru. Hej! Desátíku!

Na jeho výkřik přikvapil poručíku se světlonou. Kapitán se chopil klíče a zatím co desátíku chodbu osvětil, naslouchal Stradelli u dveří.

Nejspíše usnul — tím lépe. Produím ho — Ale přes prah nechod'te poručíku! hovořil, byl i ležel v poutech, jest Musolino nebezpečným chlapem.

Při tom otevřel dveře a desátíku povznesl světlonu vysoko nad hlavu.

Stuehlna ovanula poručíkovu tvář — nebylo divu neboť o úklid v kopece vězně nikdo se nestaral a na opak: Stradelli zakázal vojákům vstoup a čistění.

Ostatně nedával klíče k vězení Musolinovu z ruky.

Collini uzel vězně na holých dlaždících. Zachvěl se při pohledu tom, zvláště když spozoroval, že jest Musolino oděn pouhými cary. Ani obuvi neměl — kapitán jí odnesl. Pod hlavou měl vězeň jakousi houmi rozedranou.

Stradelli sebral v koutě stojící dlouhou tyč, kterou se nešetřně dotýkal spoutaného loupežníka. Musolino nejvil však pohybu dokud se tyče nedotkla hrubě jeho tváře.

Co se děje? ozval se obrátiv hlavu, proč jsem znepokojován? Bud' snad dodán soudu? Aspoň uvidím lidské tváře na místě hyen a hrochův.

Poznal totiž svého trýznitel a přihmuřoval oči, nemoha snést záře světlily.

Collini viděl mu do tváře a byl jat soucitem. Pamatoval se z dřívějšíka na jeho mužné vzezení, které úplně zmizelo v žalární trýzní.

Času dost! odpovídal Stradelli, přicházím jen abych se přesvědčil, jestli vše v pořádku a vidím že je. Váří se dosud na řetěze uvázan pse proklatý?

Musolino se vztýčil, věda že Stradelli uskočil, ale tentokráte kapitán toho nečinil, neboť měl svůj ky. Ostatně byl úplně bezpečen, že ho Musolino dosáhnouti nemůže za nic.

Zbáběte proč mně vzbouzíš? Za sípěl loupežník, netojím o tvou návtěvu.

Právě proto přicházím, smál se kapitán, neboť na spánek nemá práva. Máš býti každou vteřinou připomenut, žeš býval na živu, žeš byl padonechem na svobodě, a že se ti plete oprátka —

O tom nerozhoduje žádný pes svého druhu a rázu. Rozsudek pro vesou lidé, nikoliv ty. Příjmu jej klidně s vědomím, že se lidé přede mnou chvějí že se mne báli. Ani tebe nedarilo se lépe — snad ještě vzpomínáš kterak jsi se chvěl tenkrát když jsem tě navštívil.

Ostatně mi neplete oprátku nikdo, čehož želim. V Itálii jest trest smrti zrušen a proto se nedostaneš na šibenici, leda že by tě navštívil některý můj bývalý soudruh, škda! Houpal by se pěkně, hehe!

Ale pro svou obžalobu želim skutku, že nebude odsouzen k mrti. Budu uzavřen doživotně do kázně. Mhm! Jedinou mou útěchou jest, že se tam záhy setkám s tebou neboť je-li účelno, zakládati kázně, tedy jen pro takové vyvrhely, jakým jest královský kapitán Alessandro Stradelli, skvrna čestnosti.

Směješ se? Za nedlouho uslyšíš chvalozpěv tento z úst svých soudruhů. Myslíš že nevím že se tebe štíti každý slušnější člověk? Nech mne na pokoji — z klidu mne nevyrušíš jsi na to příliš velkým bíbeem.

Stradelli se smál. Collini mimo děk pokyvoval Musolinovi hlavou na souhlas.

Slyšel jsem že vyšetřovací vazba prodlouží se ti asi na rok. Budeme se tedy ještě dlouho baviti, dráždil kapitán, ale nedívím se, že soudy nemohou vše vyšetřiti. Tys toho asi natropil.

O polovic méně než ty. Erární peněz na příklad jsem nezpronevěřil.

Musolino oplatil mu vydatně šlehnutí, které ho vskutku trýznilo. Stradelli zasýcel vztěkem, ale také loupežníka opouštěl klid. Za stěel si tvář a vzdychnul:

Rok vyšetřování! Budu se tedy ještě dlouho dvíati na tuto kapitan-skou hyenu. Divím se vskutku, že jsem dosud nesešlehl hnusem.

Ještě můžeš a budeš míti potěšení, až budeš žiti mě blázny. Ale proto jsem nepřišel. Tys měl přeci deuru jestli pravda? Jmenovala se Julietta.

Vězeň napjal sluch což kapitánovi neušlo.

Odpověz!

Vězeň mlčel.

Nie ti nepomůže a pravdu zvis dnes či zítra. Tvá dcera žila v Reggia, v ústavu signory Jouvenalové.

Zajistě! Proč bych popíral? vyntulil ze sebe vězeň, připraven na nový útok.

Zádala aby jí bylo dovoleno navštívit tebe, ale nebylo jí to dovoleno, neboť poběhliec není k tobě vstup dovolen.

Jest v Neapoli? tázal se Musolino napjatě.

Ovšem! potlouká se po ulicích. Číhají na ní až by někdy něco ukradla. Zatím žije jak právě může. Ve dne spí a za večera oslovuje štědrě procházeje. Dosud se šatí slušně, ale již žest známou, že bude nucena sleviti na své taxy. Při takovém životě kraša a mladost rychle pomyjí —

(Pokračování.)

Moudré paní
ehovají doma vřky jenou láhev
dra. Richter-a
PAIN-EXPELLER
Vřtečný prostředek k mazání pro revmatické bolesti, nástužení, vymknutí atd.
Jen pravý s registrovanou známkou
"Kotvou"
25c a 50c. Láhev, ve všech lékárnách a nebo přímo od
F. A. D. RICHTER & CO.
74-80 Washington Street, New York, N. Y.

DO LEIGH a okolí!

Dovoluji si oznámit všem milým krajanům, že vlastním nyní v Leigh od nádraží přes ulici na východ a sever

:: dobře zařízený hostinec ::

Jelikož jsem zde jediný Čech, jenž zde vlastní hostinec, proto doufám, že všichni krajané, kteří sem do Leigh přijdou, mně navštíví. Milerád každému dobře a poctivě posloužím.

JOS. SEDLAČEK, - - LEIGH, NEB.

Telefon v úřadovně: Douglas 2341
Telefon v obydlí: Douglas 4425

JOS. L. PADRNOS

ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZÁSTUPCE

Obrátte se na něj ve všech záležitostech soudních.

Úřadovna: 1408 Williams ul. Obydlí: 1401 jižní 16. ulice.

OMAHA NEBRASKA.

Úřední hodiny:

Od 9. do 12. dopoledne a od 2. do 5. odpoledne. Večer a v neděli dle úmluvy.